

Vondráček v Kulatém stolu ČRO: Rada vlády pro lidská práva je zbytečná

3.6.2026 - Libor Vondráček | Strana svobodných občanů

V pořadu Kulatý stůl na Českém rozhlasu Radiožurnál vystoupil Libor Vondráček jako zastávce reorganizace lidskoprávní agendy a zmenšení přebujelého aparátu kolem Úřadu vlády. V debatě působil jako politik, který nechce jen bránit změnu jako takovou, ale snaží se ji zasadit do širšího rámce: menší stát, jasnější odpovědnost a omezení struktur, které se podle něj samy staly cílem místo nástroje.

Od začátku bylo zřejmé, že jeho hlavní linie bude stát na jednoduchém argumentu: pokud má být stát efektivní, musí být také srozumitelné, kdo za co odpovídá. Právě proto Vondráček hájil přesun lidskoprávních a souvisejících agend z Úřadu vlády na jednotlivá ministerstva. Podle něj je správné, aby konkrétní ministr nesl přímou odpovědnost za konkrétní část agendy, místo aby se odpovědnost rozplývala v soustavě rad, odborů a poradních struktur, kde se nakonec odpovědnost ztrácí.

Jasná odpovědnost místo rozptýlené moci

Jedním z nejsilnějších momentů jeho vystoupení bylo právě vysvětlení, proč považuje reorganizaci za krok správným směrem. Vondráček připomněl, že ke svobodě patří i odpovědnost, a v tomto duchu obhajoval model, v němž agenda nebude soustředěna v jednom rozsáhlém úředním celku bez jasného nositele odpovědnosti, ale bude rozdělena tam, kde bude také možné přesně ukázat, kdo odvádí práci dobře a kdo ne.

Právě tento motiv odlišoval jeho vystoupení od zbytku debaty. Zatímco opoziční političky mluvily hlavně o obavách, narušení systému a ztrátě odborného zázemí, Vondráček soustavně vracel diskusi k principu odpovědnosti a řízení státu. Jeho argument nezněl jako útok na lidská práva, ale jako kritika způsobu, jakým se kolem nich v posledních letech vytvořila síť orgánů, rad a struktur, které podle něj zbytečně bobtnaly.

Rada vlády pro lidská práva jako zbytečný orgán

Výrazně zazněla i jeho kritika samotné Rady vlády pro lidská práva. Vondráček ji v debatě vnímal jako zbytečný orgán a jeho vystoupení bylo postavené na myšlence, že lidskoprávní agenda se nemá stát samostatným mocenským ostrůvkem bez přímé vazby na exekutivní odpovědnost. Podle tohoto pohledu má být každý resort schopen nést odpovědnost za svou část politiky, aniž by nad ním stála další vrstva institucí.

Právě zde se jeho argumentace přirozeně propojila s kritikou dlouhodobého vývoje těchto struktur. Vondráček nepůsobil dojmem člověka, který by chtěl popírat význam ochrany práv, ale spíš jako někdo, kdo odmítá, aby se z ochrany práv stávalo ospravedlnění pro další rozšiřování byrokratického aparátu. V jeho podání je zbytečné vytvářet stále nové orgány tam, kde stát už dávno má nástroje, ministerstva a zákonné mechanismy, které mohou fungovat přímo.

Istanbulská úmluva a předchozí směřování

Silný politický podtext dostala debata i ve chvíli, kdy nepřímo vystoupila do popředí otázka předchozího směřování lidskoprávní agendy. V kontextu dosavadního působení Kláry Šimáčkové Laurenčíkové i celkového ladění některých těchto platforem vyznívala Vondráčkova kritika jako

odmítnutí směru, který byl podle něj v minulosti v rozporu se zájmy České republiky. Typickým příkladem byla Istanbulská úmluva, kterou právě část tohoto prostředí dlouhodobě prosazovala, zatímco Vondráček i Svobodní ji odmítají jako dokument, který by českému právnímu řádu nepřinesl nic potřebného a spíš by otevřel další ideologické spory.

Tato část byla důležitá i z hlediska celkového tónu pořadu. Ukazovala totiž, že pro Vondráčka nejde jen o technickou změnu organizačního schématu, ale i o korekci směru, kterým se některé instituce v posledních letech vydaly. Jinými slovy: reorganizace má podle tohoto pohledu význam nejen správní, ale i politický, protože omezuje prostor pro orgány, které se v minulosti stavěly do role hodnotových arbitřů a prosazovaly agendu vzdálenou běžnému pojetí národního zájmu.

Sněmovní platforma jako další zbytečný článek

Důležitým bodem byla i reakce na návrh sněmovní platformy pro neziskové organizace, se kterým přišla opozice. Vondráček k tomu přistoupil zdrženlivě, ale z jeho slov bylo patrné, že podobný nápad nepovažuje za smysluplné řešení. V logice jeho vystoupení by totiž šlo jen o další zbytečný orgán, který by fakticky potvrzoval to, co sám kritizuje: vznik dalších platforem, komisí a struktur místo skutečné odpovědnosti a přímého rozhodování.

Právě tady se jeho argumentace propojila do jednoho celku. Na jedné straně obhajoba reorganizace, na druhé straně odmítnutí pokusů nahradit jeden přebujelý aparát jiným. Z jeho vystoupení bylo čitelné, že část politického spektra dnes otevřeně hájí zachování zbytečných úřadů, agend a poradních mechanismů, zatímco on stojí na opačné straně: chce, aby stát přestal vytvářet další patra nadbytečné správy a vrátil se k jednoduššímu modelu fungování.

ODS a proměna pravice

V debatě se nepřímě otevřelo i téma proměny ODS a jejího dnešního politického směřování. Z tónu debaty a z reakce Evy Decroa bylo patrné, že Vondráček vnímá současnou ODS jako stranu, která se od své původní pravicové identity v některých tématech posunula směrem k progresivistické agendě.

Tato rovina nezazněla jako samostatná programová teze, ale byla čitelná z celkového střetu o roli státu, neziskového sektoru i různých poradních struktur. Právě tím se ještě víc zvýraznil rozdíl mezi přístupem Svobodných, kteří akcentují menší stát a omezení zbytečných agend, a částí současné vládní reprezentace, která je v těchto otázkách otevřenější širším institucionálním zásahům.

Celkové vyznění

Vystoupení Libora Vondráčka v Kulatém stolu vyznělo jako obhajoba reorganizace, která má vrátit státní správě větší přehlednost a odpovědnost. Místo obrany stávajícího systému postaveného na radách, platformách a poradních sborech prosazoval model, v němž bude méně mezičlánků a více přímé odpovědnosti. Právě tím působil jako politik, který nechce pouze kritizovat, ale chce i měnit institucionální fungování státu podle jasného principu

<https://svobodni.cz/novinky/vondracek-v-kulatem-stolu-cro-rada-vlady-pro-lidska-prava-je-zbytecna>